

мъченицы-тѣ на Христіанство-то; но като търсилъ случай да распростра- нява ученія-та на Коперника, старалъ са съ разны лукавства да скрие отъ духовенство-то свои-тѣ дѣйствителны намѣренія, и по този начинъ да избѣгне слѣдствія-та на негова-та вражда.

Прѣди да обнародва съвършено свои-тѣ ученія, Галилей веднажъ са изразилъ тѣй свободно, що-то силно стрѣснълъ католическы-тѣ священ- нослужители. Единъ отъ тѣхъ говорилъ противъ него проповѣдь, като зель за текстъ слѣдующе-то изрѣченіе: «Мужіе Галилейстїи, что стоите зряще на небо?» Галилей поради това счель за по-благоразумно да отиде въ Римъ и да са яви прѣдъ непріятели-тѣ си лице съ лице. Единъ съ- временникъ, въ писмо-то си до единъ Римскы кардиналъ, съ слѣдующы-тѣ думы описва Галилея въ Римъ: «Вамъ бы было твърдѣ пріятно, Ваше Прѣосвященство, да послушате какъ Галилей са защищава въ препирны- тѣ съ противници-тѣ, кои-то, по нѣбогашъ, на четъ петнадесять или два- десять души, силно нападатъ на него ту въ една, ту въ друга къща. Той е обрѣженъ съ таквизи познанія, що-то са присмива на всички; и ако поради новостъ-та на свои-тѣ мнѣнія напълно и да не убѣждава въ спра- ведливостъ-та на свои-тѣ думы, то поне искарва на явѣ всички-та пустота на доказателства-та, съ кои-то неговы-тѣ противници са мъчили да го оборять.»

Въ 1617 год., Галилей, както самъ казва, ималъ въ высша степенъ милостива аудіенція у Папа Павла III, коя-то траяла почти цѣль часъ, подиръ свършваніе-то на коя-то Негово Святѣйшество увѣрилъ Галилея, че Конгрегация та нѣма вече легкомысленно да вѣрва на всички клеветы про- тивъ него, и че додѣ-то той, папа-та, занимава папскыя прѣстоль, Гали- лей може да са счита вънъ отъ всяка опасностъ. При всичко това, обаче, не позволили на Галилея да са завърне у тѣхъ си, до дѣто не му са за- прѣтило да распространява подъ какъвъ-то видъ и да было мнѣнія-та на Коперника, именно, «че слънце-то е центръ на система-та и че земля-та са движе около него.»

Галилей ималъ лошъ языкъ и често са присмивалъ на свои-тѣ го- нители съ най-остра пронія, коя-то той нѣколко време слѣдъ излизаніе-то си отъ Римъ, исказалъ въ едно писмо до Ерцхерцога Леополда, като му праща свое-то съчиненіе— «Теорія на приливы-тѣ и отливы-тѣ.» «Тъзи теорія,» казва той, «доде ми на умъ въ Римъ, кога-то Богословы-тѣ раз- сѣждавахъ за запрѣченіе-то на Коперниково-то съчиненіе и за мнѣніе-то, кое-то са съдържа въ него върху движенія-та на земля-та, кое-то азъ вѣр- вахъ до дѣто на тѣзи Господиновцы бѣше угодно да обявятъ, че таквозъ мнѣніе е лъжливо и противно на Св. Писаніе. Сега, като разумѣвамъ кол- ко хубаво е да са покорявамъ и да са довѣрявамъ на рѣшенія-та на мои- тѣ върховны владицы, рѣшенія, кои-то пропстичать отъ дълбоки позна- нія, недостатъчны за моя слабъ умъ, азъ гледамъ на тѣзи теорія, коя-то ви проваждамъ и коя-то е основана върху движенія-та на земля-та, гле- дамъ на нея като на измыслица и пуста мечта и моля Ваше Высочество да я пріемите за таквази. Но, както поеты-тѣ често даватъ цѣна на своя- та фантазія, тѣй сѣщо и азъ цѣня тѣзи моя безмыслица. Истина е, че кога-то азъ крояхъ това малко съчиненіе, азъ са надѣвахъ, че Коперникъ,